

Sygn. akt II Ca 1175/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 września 2023 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodnicząca: sędzia Agnieszka Śliwa

po rozpoznaniu 5 września 2023 r. w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. P.

przeciwko K. D.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu

z 17 marca 2023 r.

sygn. akt IX C 1912/21

I. oddala apelację;

II. z tytułu zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego zasądza od pozwanego na rzecz powoda 900 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za czas od dnia uprawomocnienia się niniejszego rozstrzygnięcia o kosztach do dnia zapłaty.

Agnieszka Śliwa

UZASADNIENIE

Powód M. P. wniósł o zasądzenie od pozwanego K. D. 7.448,43 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 19 października 2019 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym 15 kwietnia 2021 r. Referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Obornikach orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Sprzeciwem z 19 maja 2021 r. pozwany K. D. zaskarżył ww. nakaz zapłaty w całości i wniósł o oddalenie powództwa.

Pismem procesowym z 10 lutego 2023 r. powód podtrzymał swoje stanowisko w sprawie.

Pismem procesowym z 10 marca 2023 r. pozwany ponownie wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu.

Wyrokiem z 17 marca 2023 r. Sąd Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu w sprawie IX C 1912/21:

1. zasądził od pozwanego na rzecz powoda 7.448,43 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 19 października 2019 r. do dnia zapłaty;
2. zasądził od pozwanego na rzecz powoda 2.217 zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania.

Z powyższym rozstrzygnięciem nie zgodził się pozwany wnosząc apelację, zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez uznanie, że powód wykazał, że pozwany zawierał z nim umowę we własnym imieniu, choć ze stanowiska samego pozwanego, treści niekwestionowanej faktury autorstwa powoda i z innych okoliczności o których mowa w treści apelacji wynika okoliczność odmienna.

Mając to na uwadze apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania przed sądem I i II instancji według norm przepisanych, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Na wstępie należy wyjaśnić, że rozpoznanie apelacji, która w postępowaniu uproszczonym ma charakter apelacji tzw. niepełnej, jest – poza uchybieniami skutkującymi nieważnością postępowania, które w niniejszej sprawie nie miały miejsca – ograniczone wyłącznie do podniesionych w niej zarzutów. W modelu apelacji niepełnej sąd odwoławczy nie rozpoznaje ponownie roszczenia powoda, a jedynie ocenia trafność zaskarżonego rozstrzygnięcia oraz prawidłowość postępowania przed sądem I instancji, będąc ściślej związanym zarzutami apelacyjnymi. Z tego też względu, zgodnie z art. 505¹³ § 2 k.p.c., sąd II instancji, który nie przeprowadził postępowania dowodowego, sporządza uzasadnienie wyroku zawierające jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Oznacza to także, że nie istnieje potrzeba odnoszenia się do tych wszystkich zarzutów, które nie miały ostatecznie znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Okręgowy jako rozpoznający sprawę w granicach zaskarżenia, w pełni podzielił dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w aktach, poczynione na tej podstawie ustalenia faktyczne, uznając je za własne, jak i wyrażoną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ocenę prawną, przyjmując tym samym, że zarzucane apelacją uchybienia są nieuzasadnione.

W doktrynie przyjmuje się, że swobodna ocena dowodów, o której mowa w art. 233 § 1 k.p.c. ujęta jest w ramy proceduralne, to znaczy, że musi odpowiadać pewnym warunkom określonym przez prawo procesowe. Oznacza to po pierwsze, że sąd może oprzeć swe przekonanie jedynie na dowodach prawidłowo przeprowadzonych, z zachowaniem wymagań dotyczących źródeł dowodzenia oraz zasady bezpośredniości. Po drugie, ocena dowodów musi być dokonana na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego. Sąd musi ocenić wszystkie przeprowadzone dowody oraz uwzględnić wszystkie towarzyszące im okoliczności, które mogą mieć znaczenie dla oceny mocy i wiarygodności tych dowodów. Po trzecie, sąd zobowiązany jest przeprowadzić selekcję dowodów, to jest dokonać wyboru tych, na których się oparł i ewentualnie odrzucić inne, którym odmówił wiarygodności i mocy dowodowej (zob. T. Ereciński, Komentarz do kodeksu postępowania cywilnego. Część pierwsza. Postępowanie rozpoznawcze, Wydawnictwo Prawnicze 2002, tom I, str. 487- 498).

Normy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny i wszechstronny rozważa materiał

dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wążąc ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Ocena wiarygodności i przydatności dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwstawnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia się ze świadkami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Ocena ta powinna odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań pomiędzy podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji.

Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd przepisu art. 233 § 1 k.p.c. wymaga więc wykazania, że sąd pierwszej instancji uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem może być jedynie przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 6 listopada 1998 r., II CKN 4/98, z 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/00, z 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98 i wyroki Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 27 kwietnia 2006 r., I ACa 1303/05, z 15 grudnia 2005 r., I ACa 513/05).

Takich uchybień natomiast dokonanej przez Sąd Rejonowy ocenie dowodów nie sposób zarzucić. Strona skarżąca nie wskazała żadnych merytorycznych uwag, które pozwoliłyby stwierdzić, że Sąd I instancji dokonał błędnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania, a tym bardziej, aby zawierała błędy logiczne, wewnętrzne sprzeczności, bądź była niepełna. Wniesiony środek zaskarżenia w ocenie Sądu Okręgowy stanowi wyłącznie polemikę z prawidłowym stanowiskiem Sądu I instancji.

Ze zgromadzonego w aktach sprawy, prawidłowo ocenionego materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że pozwany był stroną umowy zawartej z powodem, a dotyczącej leczenia konia o imieniu S.. W dacie zawarcia umowy brak było jakichkolwiek wątpliwości co do tego, że pozwany działał we własnym imieniu. W tym zakresie Sąd odwoławczy odsyła do wywodów zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, w pełni je podzielając.

Pozwany nie zaoferował żadnych dowodów, z których wynikałoby, że przy zawieraniu umowy z powodem działał w imieniu (...) sp. z o.o. czy to jako jej pełnomocnik czy osoba uprawniona do jednoosobowej reprezentacji (w tym, aby istniały okoliczności uzasadniające stosowanie art. 39 k.c. czy art. 103 k.c.). Dodatkowo, z powszechnie dostępnych informacji zamieszczonych w Krajowym Rejestrze Sądowym wynika, że K. D. był udziałowcem (...) sp. z o. o. i prezesem zarządu uprawnionym do jednoosobowej reprezentacji do 13 czerwca 2019 r. Natomiast zlecenie leczenia konia pochodziło z 6 października 2019 r. Przy braku dowodów przeciwnych, czyni to twierdzenia pozwanego, aby przy zawieraniu spornej umowy działał w imieniu ww. spółki, tym bardziej niewiarygodnymi.

Nadmienić należy, że w przedstawionych w sprawie okolicznościach, jak słusznie wyjaśnił Sąd Rejonowy, sam fakt następczego wystawienia faktury na spółkę (zresztą zgodnie z prośbą pozwanego na dane przez niego podane w wiadomości e-mail) nie może mieć decydującego znaczenia. Istotne są bowiem okoliczności z czasu zawarcia umowy, a te wskazują, że jej stroną był pozwany.

Podsumowując, wbrew zarzutom apelacji, pozwany nie wykazał, aby zlecającym usługę weterynaryjną był inny podmiot.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako niezasadną.

O kosztach postępowania orzeczono zgodnie z jego wynikiem na podstawie art. 98 § 1 i § 1¹ k.p.c. obciążając nimi pozwanego jako przegrywającego postępowanie apelacyjne. Na koszty złożyło się wyłącznie wynagrodzenie pełnomocnika powoda w kwocie 900 zł ustalone w oparciu o treść przepisu § 2 ust. 4 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Agnieszka Śliwa